

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

AFG nr 9597 af 26/04/2022 (Gældende)

Non-recourse finance - momspligtig inddrivelse af fordringer

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 21-0574186

Non-recourse finance - momspligtig inddrivelse af fordringer

Spørger tilbyder finansieringsproduktet "non-recourse finance", som retter sig mod virksomheder, der ønsker at finansiere sine fordringer mod debitorer. Finansieringen sker på den måde, at Spørger indgår en aftale med en kreditor om, at Spørger køber en portefølje af udvalgte fordringer af kreditoren, mod betaling af et "discount fee". Kreditor får herved betaling af fordringerne på et langt tidligere tidspunkt end betalingsfristen overfor debitor. Det er fortsat kreditoren, der gennemfører opkrævning hos debitor, idet kreditoren i de fleste situationer kan modtage betaling fra debitor på vegne af Spørger og herefter overdrage betalingerne til Spørger.

Skatterådet kunne ikke bekræfte, at produktet er en finansiel ydelse, som er momsfritaget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11. Skatterådet fandt ikke, at der er tale om ydelse af lån, da transaktionerne mellem Spørger og kreditor gennemføres som køb af fordringer. Skatterådet fandt, at Spørgers ydelser til kreditor i forbindelse med købet af fordringerne, er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", som er momspligtigt, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c, sidste punktum.

Skatterådsmøde 26. april 2022 - SKM2022. 280. SR

Spørgsmål

1. Kan Skatterådet bekræfte, at Spørgers finansieringsprodukt "non-recourse finance" er momsfritaget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11?

Svar

1. Nej

Af hensyn til skattemyndighedernes tavshedspligt, jf. skatteforvaltningslovens § 17, offentliggøres det bindende svar i redigeret form.

Beskrivelse af de faktiske forhold

H1 (herefter benævnt "Spørger") har til formål at drive bank- og finansieringsvirksomhed.

Spørger tilbyder en række finansieringsprodukter, herunder "non-recourse finance".

Non-recourse finance er rettet mod virksomheder, der ønsker at finansiere sine fordringer på debitorer.

Non-recourse finance baserer sig på et topartsaftaleforhold; én leverandør/kreditor og Spørger. Dog er der tre parter involveret; én køber/debitor, én leverandør/kreditor og Spørger.

Finansieringen sker på den måde, at Spørger indgår en aftale med en kreditor om, at Spørger køber en portefølje af udvalgte fordringer af kreditoren mod betaling af en finansieringsrente. Spørger finansierer kreditoren ved, at kreditoren modtager betaling af fordringen på et langt tidligere tidspunkt end debitors oprindelige betalingsfrist på fordringen til kreditoren.

Spørger køber alene fordringer, som debitorer ikke har afvist at betale af forretningsmæssige grunde (fejl, mangler, fejll levering etc.)

Konkret overdrager kreditor ved overdragelse til eje til Spørger en fordring, som opstår fra kreditorens salg til debitoren. Ved køb af en fordring overtager Spørger alle kreditorens rettigheder i fordringen over for debitor. Kreditoren forpligter sig dog til at foretage alle nødvendige handlinger for at sikre betaling af alle fordringer, som er omfattet af aftalen. Uagtet overdragelsen af en fordring til Spørger, påhviler det

fortsat kreditoren at opfylde alle de forpligtelser over for debitor, som påhviler kreditoren i sin egenskab som debtors kontraktpart.

Ved non-recourse finance kan Spørger som det klare udgangspunkt ikke tilbagesælge fordringen til kreditoren.

Spørger tilbyder alene non-recourse finance produktet, hvor debitor har høj kreditvurdering (ingen uerholdelige fordringer eller risikofyldte fordringer købes af Spørger).

Vederlaget for finansieringen af kreditoren er en ordinær månedlig rente baseret på fordringens værdi samt betalingsfristen af fordringen. Renten svarer til en almindelig kassekreditsordning; det vil sige, at kreditorens tilgodehavende finansieres. Marginen mellem refinansieringsomkostningerne (CIBOR) og bruttorenten er baseret på en samlet vurdering af kreditoren og debitorens kreditværdighed.

Renten baseres ikke på en diskontering forud til en fastsat kurs.

Hverken administrations- eller inddrivelsesgebyr opkræves eller er indeholdt i det vederlag, som Spørger modtager, eftersom Spørger ikke leverer administrations- eller inddrivelsesydelser for de overdragne fordringer. Kun kreditsolide debitorer omfattes af non-recourse finance, og det er kreditoren, der gennemfører opkrævning af debitorernes gæld på vegne af Spørger. Det vil sige, at kreditor foretager eventuelle inddrivelsesskridt ved at håndtere kommunikation, sagsbehandling, rykkerproces etc. på vegne af Spørger.

Spørger iværksætter dermed ingen inddrivelsesprocedurer.

Skattestyrelsen er blevet forelagt et eksempel på "Receivables Purchase Agreement".

Spørgers opfattelse og begrundelse

Spørgsmål 1

Det er Spørgers opfattelse, at det indstillede spørgsmål skal besvares med "Ja".

"Begrundelse"

Skattestyrelsen skal i dette bindende svar tage stilling til, om Spørgers finansieringsprodukt non-recourse finance, hvor Spørger opkræver et finansieringsvederlag, er moms fritaget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11.

Momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a), har følgende ordlyd:

"Følgende varer og ydelser er fritaget for afgift: ...

a) Långivning og formidling af lån samt långivers forvaltning af egne udlån."

Bestemmelsen implementerer momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b), der har følgende ordlyd:

"Medlemsstaterne fritager følgende transaktioner: ...

b) ydelse og formidling af lån samt forvaltning af lån ved den person, som har ydet lånene."

I traditionel forstand udtrykker begrebet "ydelse af lån" som anvendt i momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b) en situation, hvor der stilles et pengebeløb til rådighed i form af et lån, der skal tilbagebetales på en fastlagt dato, eventuelt med tillæg af renter, jf. Generaladvokatens forslag til afgørelse i sag C-692/17, *Paulo Nascimento*, punkt 61. Det er dog ikke et krav, at vederlaget skal sikres ved betaling af

renter, da også andre former for modydelse kan være tilstrækkelige, jf. således sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 37.

I relation til non-recourse finance udgør Spørger långiver og kreditor udgør låntager. Selve tilbagebetaling af finansieringen, som kreditor opnår, gennemføres af en anden end låntager - nemlig debitor. EU-Domstolen har fastslået, at definitionen på et lån ikke kræver, at lånet bliver tilbagebetalt direkte til långiver for at være omfattet af lånefritagelsen i momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b), jf. sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 37. Tilsvarende må gælde, at definitionen på et "lån" ikke kræver, at lånet bliver direkte tilbagebetalt af låntager for at være omfattet af nævnte momsfratagelse.

Desuden er det alene hovedstolen, der direkte tilbagebetales af debitor, mens kreditor betaler for finansiering af hovedstolen ved betaling af finansieringsvederlaget. Modydelsen for lånet betales derfor af kreditor (låntager).

Som nævnt kan et finansieringsforhold rummes inden for momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a), uanset modydelsen for lånet opgøres af andet end renter. I nærværende tilfælde betales der et løbende finansieringsvederlag beregnet som en finansieringsrente, der er baseret på tidshorisonten af finansieringen samt rentekomponenter. Med andre ord udtrykker finansieringsvederlag det samme som renteelementet af et lån - nemlig en forretning af långivers kapital.

Endvidere udtrykker finansieringsvederlaget ikke betaling for administration eller lignende. Den kommercielle og økonomiske virkelighed understøtter også, at finansieringsvederlaget prisfastsættelse alene udtrykker modværdien for et lån henset til det lave finansieringsvederlag. Endvidere svarer renten til en almindelige kassekreditordning.

EU-Domstolen har endvidere fastslået, at begrebet "ydelse af lån" også dækker mere atypiske situationer. Det fremgår bl.a. af C-153/17, *Volkswagen Financial Services*, præmis 36, at:

"Som følge heraf kan en udsættelse af betalingen af købsprisen for et gode mod betaling af renter principielt betragtes som ydelse af lån, hvilket udgør en fritaget transaktion i henhold til denne bestemmelse, for så vidt som betalingen af renter ikke udgør en del af den modværdi, der modtages for leveringen af goderne eller tjenesteydelserne, men modydelsen for dette lån."

Spørgers situation er ikke enslydende med omstændighederne i sag C-153/17, *Volkswagen Financial Services*, men finansieringsvederlaget kan ikke henføres til kreditors leverance til debitor, men derimod henføres til selve finansiering af det udbetalte beløb til kreditor for kreditors leverancer.

Endvidere har EU-Domstolen anført følgende i sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 37:

"Selv om et sådant vederlag bl.a. sikres ved betaling af renter, kan andre former for modydelse ikke udelukkes. Domstolen har således allerede haft lejlighed til at fastslå, at en forhåndsfinansiering af købet af varer som modydelse for et tillæg til det beløb, der tilbagebetales af modtageren af denne finansiering, udgør en finansiell transaktion, der svarer til ydelse af et lån, og som derfor er momsfrataget i medfør af den nævnte bestemmelse (jf. i denne retning dom af 15.5.2019, Vega International Car Transport and Logistic, C-235/18, EU:C:2019:412, præmis 47 og 48)." (Vores fremhævelse)

EU-Domstolen fastslår dermed, at momsfratagelsen for lån efter momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra b) har et videre indhold end lån i traditionel forstand. Nævnte momsfratagelse omfatter finansiering i bred forstand. Dette bekræftes yderligere i sag C-235/18, *VEGA*, præmis 49, hvor det fremgår, at:

"Under disse omstændigheder må det fastslås, at Vega Internationals tilrådgivelsesstillelse af tankkort til fordel for Vega Poland udgør en reel finansiell transaktion, som nærmere bestemt minder om ydelse af lån

som omhandlet i artikel 135, stk. 1, litra b), i direktiv 2006/112 (jf. i denne retning dom af 18.10.2018, Volkswagen Financial Services (UK), C-153/17, EU:C:2018:845, præmis 36)." (Vores fremhævelse)

Det er vores opfattelse, at Spørgers tilrådighedsstillelse af kapital for kreditor mod betaling af finansieringsvederlaget er en reel finansiel transaktion, og derfor er sammenlignelig med långivning, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a). Med andre ord er der tale om, at kreditorens tilgodehavende belånes.

Selvom Spørger overtager fordringer til eje, medfører det - efter vores opfattelse - ikke, at non-recourse finance omfattes af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c) in fine. Skattestyrelsens praksis vedrørende nævnte bestemmelse hviler på sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, jf. Den Juridiske Vejledning 2021-1, afsnit D. A. 5.11.6.4, og der er helt afgørende forskelle mellem non-recourse finance produkt og momspligtig factoring.

EU-Domstolen angiver i sag 305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, præmis 75 og 76, at:

"75. I betragtning af kravet om, at disse undtagelser til en undtagelsesbestemmelse fortolkes vidt, hvilket indebærer, at de transaktioner, som de vedrører, er afgiftspligtige i medfør af den hovedregel, der ligger til grund for sjette direktiv, skal den factoring, der er nævnt i den engelske og den svenske version af sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3 in fine, imidlertid for det første forstås som omfattende såvel ægte som uægte factoring.

76. Som det allerede er fastslået i denne doms præmis 54, foreligger der ingen grund, der kan retfærdiggøre en forskellig momsmæssig behandling af de to factoringkategorier."

Den engelske sprogversion af sjette momsdirektiv art. 13, punkt B, litra d), nr. 3 havde følgende ordlyd:

"transactions, including negotiation, concerning deposit and current accounts, payments, transfers, debts, cheques and other negotiable instruments, but excluding debt collection and factoring;" (vores fremhævelse)

Som EU-Domstolen nævner, indeholdt den engelske sprogversion af sjette momsdirektiv art. 13, punkt B, litra d), nr. 3 *"factoring"*. Referencen til factoring var ikke til stede i bl.a. den danske sprogversion af sjette momsdirektiv art. 13, punkt B, litra d), nr. 3.

Den nugældende engelske sprogversion af momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra d) har følgende ordlyd:

"transactions, including negotiation, concerning deposit and current accounts, payments, transfers, debts, cheques and other negotiable instruments, but excluding debt collection;" (vores fremhævelse).

Den engelske sprogversion af momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra d) og sjette momsdirektiv art. 13, punkt B, litra d), nr. 3 er fuldstændig enslydende med undtagelse af, at der ikke længere refereres til *"and factoring"* i førstnævnte bestemmelse. Lignende er referencen til *factoring* ikke til stede i den danske sprogversion af momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra d), da der alene refereres til *"... dog ikke inddrivelse af fordringer"*.

Det er vores opfattelse, at et forhold alene kan være omfattet af momssystemdirektivets art. 135, stk. 1, litra d), in fine - og dermed momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c) in fine - hvis forholdet er omfattet af begrebet *inddrivelse af fordringer*.

Ifølge EU-Domstolen skal begrebet *"...»inddrivelse af fordringer«* i de andre sprogversioner fortolkes som omfattende alle former for factoring. Factoring har efter sin objektive natur inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål. Factoring må derfor - uanset i øvrigt under

hvilke omstændigheder den foretages - anses for blot at være en variant af det mere generelle begreb »inddrivelse af fordringer«", jf. sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, præmis 77. (Vores fremhævnings).

Ifølge EU-Domstolen er alle former for factoring omfattet af *inddrivelse af fordringer*, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine. EU-Domstolen tilkendegiver klart, at factoring efter sin objektive natur har inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål. Heroverfor står formålet med Spørgers non-recourse finance, der er at foretage finansiering til kreditoren.

Det er på intet tidspunkt kreditorens eller Spørgers hovedformål (eller formål i øvrigt) at Spørger skal inddrive og opkræve fordringerne. Det skyldes, at Kreditoren netop agerer inddrivelsesagent ved at håndtere kommunikation, sagsbehandling, rykkerproces etc. på vegne af Spørger. I de fleste situationer kan kreditoren modtage betaling fra debitoren på fordringer, som Spørger har finansieret, på vegne af Spørger og herefter overdrage betalingerne til Spørger.

Det er kreditoren (og ikke Spørger), der håndterer inddrivelsesprocessen. Spørger gennemfører ingen inddrivelse hverken for sig selv eller for kreditoren, og Spørger modtager derfor intet vederlag for sådanne ydelser.

Med andre ord har non-recourse finance efter sin objektive natur ikke inddrivelse og opkrævning af tredjemands fordringer som hovedformål (eller formål i øvrigt). Formålet med non-recourse finance og momspligtig factoring i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* er således væsentlig forskellig.

Det grundlæggende element for at være omfattet af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine (og dermed falde tilbage i hovedreglen om momspligt) er, at der skal gennemføres inddrivelse af fordringer. Det grundlæggende element er - som beskrevet - fraværende i Spørgers situation. Allerede af den grund er Spørgers ydelse ikke omfattet af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine.

Det fremgår af Den Juridiske Vejledning 2021-1, afsnit D. A. 5.11.6.4, at:

"Belåning af fakturaer i forbindelse med factoring er momsfrataget, hvorimod administrationsdelen er momspligtig.

Transaktioner, der består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og fakturerer sælgeren et gebyr for at frigøre sælgeren fra inddrivelsen af fordringerne må anses for momspligtig. Dette skyldes, at sådanne transaktioner må anses for "inddrivelse af fordringer"."

Det fremgår utvetydigt af den Juridiske Vejledning, at selve belåningen af fakturaer i forbindelse med factoring er momsfrataget. Efter Skattestyrelsen praksis forudsætter momspligtig factoring, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og fakturerer sælger af fordringerne et gebyr for at frigøre sælgeren for inddrivelse af fordringen. Spørger leverer ingen administration og spørger frigør ikke sælgeren (kreditoren) for dennes inddrivelse af fordringer. Kreditoren fortager eventuelle inddrivelsesskridt, og dermed er kreditoren ikke frigjort af sine inddrivelsesforpligtelser, som Skattestyrelsen angiver som forudsætning for momspligt. Spørgers non-recourse finance er også efter Skattestyrelsens praksis at anse for momsfrataget belåning (og ikke at være omfattet af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine).

Endvidere er det vores opfattelse, at tabsrisikoen de facto også er fraværende, hvilket understøtter, at forholdet ikke er omfattet af momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine.

EU-Domstolen har anført i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH*, præmis 80, at:

"... økonomisk virksomhed bestående i, at en erhvervsdrivende opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør »inddrivelse af fordringer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d, nr. 3 in fine, og derfor er udelukket fra den fritagelse, der er indført ved denne bestemmelse." (Vores fremhævelse).

Spørger finansierer alene udvalgte fordringer, og Spørger tilbyder alene non-recourse finance produktet, hvor debitor har høj kreditvurdering (ingen uerholdelige fordringer eller risikofyldte fordringer købes af Spørger), og Spørger vurderer, at der de facto ikke er nogen kreditrisiko, hvilket afspejles i selve prissætningen af Spørgers finansieringsvederlag. Priskomponenterne af finansieringsvederlaget reflekterer ikke, at Spørger overtager en tabsrisiko. I modsætning hertil var der i vederlaget i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* netop taget højde for tabsrisikoen, jf. dommens præmis 17-18.

Forskellen på opgørelsen af vederlaget kan illustreres på følgende måde:

Sag C-305/01, <i>MKG Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH</i>	Spørgers non-recourse factoring
Det aftalte gebyr var et factoringgebyr på 2 % og et hæftelsesgebyr på 1 % af de pålydende værdier af de overtagne fordringer.	
Herudover forpligtede kreditoren at betale renter, hvis beregningsgrundlag skulle være forhandlernes daglige debitorstatus hos factoringsselskabet. Rentesatsen skulle ligge 1,8 % over den gennemsnitlige rentesats, som factoringsselskabet skulle betale for sin refinansiering [LIBOR/CIBOR, vores tilføjelse] jf. præmis 17 og 18.	Vederlaget for finansieringen af kreditoren er en ordinær månedlig rente baseret på fordringens værdi samt betalingsfristen af fordringen. Renten svarer til en almindelig kassekreditsordning; det vil sige, at kreditorens tilgodehavende finansieres. Marginen mellem refinansieringsomkostningerne (CIBOR) og bruttorenten er baseret på en samlet vurdering af kreditoren og debitorens kreditværdighed. Det vil sige, at renten ikke baseres på en diskontering forud til en fastsat kurs.

Priskomponenterne af Spørgers finansieringsvederlag er alene baseret på finansieringsvilkår (prisen for at finansiere et givet beløb for en given løbetid). I modsætning til sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* indeholder Spørgers finansieringsvederlag intet vederlag for administration eller inddrivelse, da der de facto ikke er en risiko for debtors misligholdelse af fordringen (og dermed ikke administration eller inddrivelse, der skal foretages af Spørger). Den økonomiske realitet er derved, at Spørger ikke har indregnet at overtage en tabsrisiko fra kreditor. I den forbindelse har EU-Domstolen anført, at hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed er et grundlæggende kriterium ved moms-systemet i modsætning til den formelle kvalificering, jf. sag C-801/19, *FRANCK*, præmis 44.

Den overordnede forskel mellem non-recourse finance og factoring som omhandlet i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* er, at factoringsselskabet i sag C-305/01, *MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH* sin natur leverer ydelser i form af inddrivelse af fordringer i kombination med finansiering, hvorimod Spørger ved non-recourse finance alene leverer ydelser i form af finansiering (da inddrivelse af fordringer de facto ikke er til stede).

På baggrund af overstående er det vores opfattelse, at non-recourse finance ikke er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c), in fine.

Helt grundlæggende betaler kreditor ikke for, at Spørger skal overtage en tabsrisiko og frigøre kreditor fra inddrivelsen, men kreditor betaler for at få finansieret sit tilgodehavende, hvor kreditor forestår inddrivelsen.

Det er dermed vores opfattelse, at Spørgers non-recourse finance produkt er momsfrataget, jf. momslovens § 13, stk. 1, nr. 11."

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at Spørgers finansieringsprodukt "non-recourse finance" er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11.

Begrundelse

Ved Spørgers produkt non-recourse finance indgår Spørger en aftale med en kreditor om, at Spørger køber udvalgte fordringer af kreditor mod betaling af pålydende værdi.

Kreditor betaler et diskonteringsgebyr til Spørger, som beregnes ud fra CIBOR 1 måned + en margin.

Betaling af fordringerne sker til kreditor, der modtager beløbene på Spørgers vegne, og overfører de modtagne beløb til Spørger en gang om ugen.

Der skal tages stilling til, om Spørgers ydelser er finansielle ydelser, som er omfattet af momslovens § 13, stk. 1 nr. 11.

Långivning

Det er Spørgers opfattelse, at produktet non-recourse finance kan karakterises som långivning, som er momsfrataget efter momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a.

Långivning defineres som den situation, hvor en långiver giver en låntager ret til at disponere over et pengebeløb med pligt til at betale det lånte beløb tilbage på nærmere fastsatte vilkår. Se Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 5.11.4.2.

Således som transaktionerne gennemføres, er Spørgers ydelser ikke umiddelbart omfattet af denne definition. Ud fra Spørgers oplysninger og den fremlagte aftale, er der ikke tale om, at Spørger yder et lån eller en kreditfacilitet til kreditor, hvor Spørger giver kreditor ret til at disponere over et pengebeløb, som skal betales tilbage på nærmere fastsatte vilkår.

Der er derimod tale om, at kreditor sælger varer og/eller ydelser på kredit til en debitor, hvorved kreditor får en fordring mod debitor på fakturabeløbet. Spørger køber disse fordringer af kreditor mod betaling af fakturabeløbet, og kreditor skal ikke betale beløbet tilbage til Spørger. Kreditor betaler desuden et diskonteringsgebyr til Spørger.

Spørger henviser til, at EU-Domstolen i sag C-235/18, Vega har fastslået, at momsfrigørelsen for lån har et videre indhold end lån i traditionel forstand.

I denne sag stillede Vega International tankkort til rådighed for sine datterselskaber, herunder Vega Poland, som benyttede tankkortene til at tanke brændstof. Ved udgangen af hver måned fakturerede Vega International datterselskaberne for det brændstof, der var købt med tillæg af 2%.

EU-Domstolen fandt, at Vega International ved at anvende dette tillæg på 2% i forhold til Vega Poland modtog betaling for levering af en ydelse til dets polske datterselskab. Denne ydelse udgjorde en reel finansiel transaktion, som nærmere bestemt minder om ydelse af lån. Ydelsen kunne derfor kvalificeres som ydelse af lån, som var fritaget for moms.

Der var i sagen tale om, at Vega International forhåndsfinansierede datterselskabernes køb af brændstof. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at omstændighederne i den foreliggende sag ikke er sammenlignelige hermed.

I sag C-238/18, Vega modtog Vega International fakturaer for datterselskabernes køb af brændstof, og viderefakturerede disse køb til datterselskaberne med tillæg af et gebyr. Den transaktion, EU-Domstolen skulle vurdere, var en transaktion mellem Vega som kreditor og datterselskaberne som debitor. Spørgsmålet drejede sig om, hvorvidt transaktionen skulle anses som salg af varer eller en låneydelse.

I den foreliggende sag sker der ikke nogen viderefakturerings. Der sker direkte fakturering fra kreditor til debitor, hvorefter kreditor sælger sin fordring mod debitor til Spørger. De transaktioner, der skal vurderes, er transaktionerne mellem kreditor og Spørger, der efter købet af fordringen bliver ny kreditor for fordringen. Spørgsmålet er, om disse transaktioner skal anses som långivning eller inddrivelse af fordringer.

Spørger henviser desuden til, at EU-Domstolen har anført, at hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed er et grundlæggende kriterium ved momssystemet i modsætning til den formelle kvalificering, jf. sag C-801/19, Franck, præmis 44.

I denne sag forpligtede Franck sig til at udbetale et beløb til en samarbejdspartner mod udstedelse af en veksel. Franck belånte vekslerne hos et factoringselskab og videregav låneprovenuet til samarbejdspartneren. Det var aftalt, at samarbejdspartneren skulle indfri vekslerne ved direkte tilbagebetaling til factoringselskabet. Franck garanterede for denne tilbagebetaling. Samarbejdspartneren godtgjorde omkostningerne ved belåningen til Franck og betalte herudover et gebyr.

EU-Domstolen fastslog, at de pågældende transaktioner var omfattet af momsfratagelserne for henholdsvis ydelse af lån og transaktioner vedrørende andre handelsdokumenter.

De transaktioner, EU-Domstolen tog stilling til i den pågældende sag, er efter Skattestyrelsens opfattelse heller ikke sammenlignelige med de ydelser, som Spørger leverer i den foreliggende sag. I sag C-801/19, Franck blev der indgået en aftale om finansiering mellem Franck og samarbejdspartneren, hvorefter Franck skulle udbetale et beløb til samarbejdspartneren mod, at samarbejdspartneren udstedte en veksel til Franck. Selvom Franck fremskaffede låneprovenuet ved belåning af vekslen hos et factoringselskab, var den ydelse, som Franck leverede til samarbejdspartneren, tilrådighedsstillelse af midler mod vederlag, og dermed en låneydelse i momssystemdirektivets forstand.

I sag C-801/19, Franck var der tale om to transaktioner. Den ene transaktion var mellem Franck og samarbejdspartneren, hvor Franck ubetalte et beløb til samarbejdspartneren mod at samarbejdspartneren udstedte en veksel til Franck. Ved denne transaktion fik Franck en fordring mod samarbejdspartneren.

Den anden transaktion var mellem Franck og factoringselskabet, hvor Franck modtog et beløb fra factoringselskabet mod at overdrage vekslen til factoringselskabet. Ved denne transaktion overtog factoringselskabet Francks fordring mod samarbejdspartneren. Det var den første transaktion, EU-Domstolen skulle vurdere.

I den foreliggende sag er der også to transaktioner. Den ene transaktion er et salg af varer eller ydelser på kredit. Ved denne transaktion får kreditor en fordring mod debitor. Den anden transaktion er en

overdragelse af kreditors fordring mod debitor til Spørger. Ved denne transaktion overtager Spørger kreditors fordring mod debitor. Det er den sidstnævnte transaktion, der skal vurderes i denne sag.

Den transaktion, der blev vurderet i sag C-801/19, Franck, var således en transaktion mellem Franck som kreditor og samarbejdspartneren som debitor. I den foreliggende sag, er det en transaktion mellem kreditor og Spørger, der indtræder som ny kreditor, der skal vurderes. Denne transaktion kan til en vis grad sammenlignes med den transaktion, som blev gennemført mellem Franck og factoringselskabet, som ikke blev vurderet i sagen for EU-Domstolen.

De transaktioner, der gennemføres mellem Spørger og kreditor i den foreliggende sag består i, at Spørger køber kreditors fordringer mod tredjemand (debitor) mod betaling af fakturabeløbet minus et diskontingsgebyr. Det er Skattestyrelsens opfattelse, at disse transaktioner ikke kan anses for at være långivning efter momslovens bestemmelser. Kreditor betaler således ikke for at få finansieret sit tilgodehavende, idet kreditor ikke skal betale de modtagne fakturabeløb tilbage. I forholdet mellem Spørger og kreditor opstår der således ikke et låneforhold. At Spørger ved købet af fakturaerne får en fordring mod debitor, som debitor skal betale på forfaldstidspunktet, medfører ikke, at der opstår et låneforhold mellem Spørger og kreditor.

Det forhold, at Spørger ved køb af fordringerne indirekte finansierer kreditors kreditgivning til debitor, medfører efter Skattestyrelsens opfattelse ikke, at transaktionerne mellem Spørger og kreditor skal anses som långivning, når transaktionerne rent faktisk gennemføres som køb af fordringer. Der er således ikke tale om belåning af fakturaer.

Princippet om, at der skal tages hensyn til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed kan ikke føre til andet resultat.

En afgiftspligtig virksomhed, der har valgt mellem to transaktioner kan således ikke vælge den ene og gøre virkningerne af den anden gældende. Se EU-Domstolens dom i sag C-108/99, Cantor Fitzgerald International præmis 33.

Skattestyrelsen bemærker desuden, at EU-Domstolens bemærkning i nævnte præmis 44 i sag C-801/19, Franck, henviste til, at Franck fejlagtigt var angivet som låntager, og at samarbejdspartneren fejlagtigt var angivet som långiver i låneaftalen vedrørende vekslerne.

Det skal herefter vurderes, om transaktionerne er omfattet af momsfritagelsen for transaktioner vedrørende fordringer.

Transaktioner vedrørende fordringer eller inddrivelse af fordringer

Spørgsmålet er, om de ydelser, som Spørger leverer, er momsfritagne transaktioner vedrørende fordringer, eller de er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", som er momspligtigt. Se momslovens § 13, stk. 1 nr. 11, litra c.

Transaktioner vedrørende fordringer omfatter fx overdragelse af fordringer mod vederlag.

Skatterådet har i SKM2020. 305. SR bekræftet, at når en købekontrakt med ejendomsforbehold overdrages fra en bilforhandler til en bank, mod at banken betaler en provision til bilforhandleren, er der tale om en transaktion vedrørende fordringer omfattet af momsfritagelsen i momslovens § 13, stk. 1 nr. 11, litra c.

Sagen vedrørte en bank, som i samarbejde med bilforhandlere tilbød finansiering af bilkøb mod sikkerhed. Der blev mellem bilforhandleren og forbrugeren indgået en kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold, som blev overdraget til banken mod betaling af en provision.

I sagen betalte banken en provision til bilforhandleren i forbindelse med overdragelsen. Provisionen var således vederlag for en ydelse, som bilforhandleren leverede til banken.

I modsætning hertil *køber* Spørger i den foreliggende sag kreditors fordringer mod debitor. Selve købet af fordringerne mod betaling af pålydende værdi er ikke i sig selv udtryk for, at Spørger leverer ydelser mod vederlag til kreditor. Se i den retning sag C-93/10, GFKL Financial Services, præmis 25 og 26.

Når Spørger opkræver et diskonteringsgebyr fra kreditor i forbindelse med købet af fordringerne, er det imidlertid Skattestyrelsens opfattelse, at dette gebyr udgør vederlag for ydelser, som Spørger leverer til kreditor.

I sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, fastslog EU-Domstolen blandt andet, at forskellen mellem den pålydende værdi af de fordringer, der var overdraget, og det beløb, factoringselskabet skulle betale, måtte anses som vederlag for tjenesteydelser, som factoringselskabet leverede til sin kunde. Se dommens præmis 49.

Sagen vedrørte en factoringvirksomhed, der købte fordringer mod forhandlere af køretøjer. Factoringvirksomheden betalte pålydende værdi af fordringerne med fradrag af et gebyr, som bestod af et factoringgebyr på 2% og et hæftelsesgebyr på 1% af de pålydende værdier af de overdragne fordringer.

EU-Domstolen udtalte videre, at "[...] Den omstændighed, at factoringselskabet garanterer kunden betaling af fordringerne ved at påtage sig tabsrisikoen, må anses for udnyttelse af det pågældende gode med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter [...]". Se dommens præmis 50.

I lighed hermed må Spørger anses for at levere ydelser til kreditor ved købet af fordringerne. Det skal vurderes, om disse ydelser er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer".

Efter EU-Domstolens praksis svarer begrebet "inddrivelse af fordringer" ikke til en sædvanlig sproglig forståelse af begrebet "inddrivelse af fordringer". EU-Domstolen har fx i sag C-175/09, AXA UK plc. udtalt, at begrebet "omfatter inddrivelse af enhver slags fordringer uden at begrænse anvendelsesområdet til fordringer, der ikke er blevet betalt til forfaldstid. Factoring, hvis samtlige former er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer" er desuden ikke begrænset til fordringer, som debitor har forsømt at betale. Factoring kan også have fordringer, der endnu ikke er forfaldne, og som vil blive betalt ved forfaldstid, som genstand." Se dommens præmis 34.

Videre udtalte domstolen, at "Henset til fortolkningen af undtagelsen til undtagelsen fra anvendelsen af moms [...] er det også uden betydning for den i hovedsagen tjenesteydelses kvalificering som "inddrivelse af fordringer", at den ikke omfatter tvangsmæssige foranstaltninger med henblik på effektiv betaling af den pågældende gæld." Se dommens præmis 35.

EU's momsudvalg har desuden fortolket begrebet "inddrivelse af fordringer" i en retningslinje om non-performing loans (NPLs), hvorved forstås et lån, hvor låntager er ophørt med at betale de skyldige ydelser. Se retningslinje WP 938 fra Momsudvalget.

I denne retningslinje pkt. 3 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-Domstolens faste praksis udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske økonomiske pris ikke afspejler fordragens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet, men udgør et vederlag til modtageren. Se Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 3.1.4.2.4.

I sag C-305/01 fastslog EU-Domstolen, at transaktioner, som består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør "inddrivelse af fordringer". Se dommens præmis 80.

Det er Skattestyrelsens opfattelse, at Spørgers ydelser i lighed med ydelserne i EU-Domstolens dom i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH består i overtagelse af tabsrisikoen, og dermed udgør "inddrivelse af fordringer".

Når Spørger køber fordringer fra kreditor, indebærer det, at Spørger påtager sig en risiko for debitors manglende betaling. Det diskonteringsgebyr, som Spørger modtager, er efter Skattestyrelsens opfattelse vederlag herfor.

Ved køb af fordringerne overtager Spørger alle kreditors rettigheder vedrørende fordringerne overfor debitor. Selvom det som udgangspunkt er kreditor, der skal forestå opkrævning og inddrivelse, er det i sidste ende Spørger, der har tabsrisikoen på fordringerne, idet Spørger ikke kan kræve, at kreditor skal købe fordringerne tilbage, hvis debitor misligholder sin betalingsforpligtelse.

Selvom Spørger alene køber udvalgte fordringer, og produktet kun tilbydes, hvor debitor har høj kreditvurdering, er det Skattestyrelsens opfattelse, at der må antages at være en potentiel tabsrisiko forbundet med enhver fordring, indtil denne er betalt. At denne risiko er minimal, afspejles i prisfastsættelsen, men det ændrer ikke ved, at diskonteringsgebyret må anses som vederlag for, at Spørger påtager sig den potentielle risiko, idet tabsrisikoen påhviler Spørger som ejer af fordringerne.

Det understøttes også af, at det fremgår af indledningen til aftalen mellem Spørger og kreditor, at Spørger er villig til at påtage sig kreditrisikoen på køberne (kreditors kunder).

Spørger anfører, at det efter Skattestyrelsens praksis er en betingelse for momspligt af factoring, at kreditoren bliver frigjort for inddrivelse af fordringerne. Da Spørger ikke leverer administration og Spørger ikke frigør kreditor for dennes inddrivelse af fordringerne, kan transaktionerne derfor ikke være omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer".

Hertil bemærkes, at det er Skattestyrelsens opfattelse, at en ydelse efter EU-Domstolens praksis, kan være omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer", selvom kreditor ikke bliver frigjort for administration og inddrivelse af fordringerne.

Det fremgår således af præmis 50 i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, at EU-Domstolen anså den omstændighed, at factoringsselskabet garanterede kunden betaling af fordringerne ved at påtage sig tabsrisikoen, som en tjenesteydelse.

Videre fremgår det af dommens præmis 80, at transaktioner, som består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør "inddrivelse af fordringer".

I sagen for EU-Domstolen bestod factoringsselskabets ydelser i henholdsvis at overtage tabsrisikoen på fordringerne mod betaling af et hæftelsesgebyr og at forestå opkrævningen heraf mod betaling af et factoringgebyr. Omstændighederne er derfor ikke direkte sammenlignelige med omstændighederne i den foreliggende sag.

Det er imidlertid Skattestyrelsens opfattelse, at EU-Domstolens praksis, som den er udtrykt i præmis 50 og 80 i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH, må forstås sådan, at ydelser, der består i at overtage en tabsrisiko på fordringer, i sig selv er omfattet af begrebet "inddrivelse af fordringer". Også

selvom det er overdrageren, der som udgangspunkt skal modtage betaling og foretage eventuelle inddrivelsesskridt.

Skattestyrelsen bemærker desuden, at Spørger ifølge den fremlagte aftale kan vælge selv at forestå inddrivelsen af fordringerne.

Skattestyrelsen bemærker for god ordens skyld, at det er hele diskonteringsgebyret, der udgør vederlag, og dermed skal indgå i momsgrundlaget, uanset at gebyret er beregnet på grundlag af en funding-/referencerente plus en margin. Se momslovens § 27, stk. 1.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "nej".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra a og c:

"§ 13. Følgende varer og ydelser er fritaget for afgift:

[...]

11) Følgende finansielle aktiviteter:

a) Långivning og formidling af lån samt långivers forvaltning af egne udlån.

[...]

c) Transaktioner, herunder forhandlinger, vedrørende anbringelse af midler, kontokurantkonti, betalinger, overførsler, fordringer, checks og andre handelsdokumenter, dog ikke inddrivelse af fordringer."

Momslovens § 27, stk. 1:

" § 27. Ved levering af varer og ydelser, er afgiftsgrundlaget vederlaget, herunder tilskud, der er direkte forbundet med varens eller ydelsens pris, men ikke indbefattet afgiften efter denne lov. [...]

Praksis

C-108/99, Cantor Fitzgerald International

Sagen vedrørte en lejers betaling i forbindelse med overtagelse af et lejemål af fast ejendom. Følgende fremgår af præmis 33:

" En sådan antagelse ville stride mod de formål med momssystemet, som er at fremme retssikkerheden og sikre en korrekt og enkel anvendelse af de fritagelser, der er fastsat i sjette direktivs artikel 13. Det bemærkes i den forbindelse, at der for at lette de handlinger, som er forbundet med momsens anvendelse — bortset fra undtagelsestilfælde — skal lægges vægt på den pågældende transaktions objektive karakter (jf. dom af 6.4.1995, sag C-4/94, BLP Group, Sml. I, s. 983, præmis 24). En afgiftspligtig, der med

henblik på at opnå et bestemt økonomisk mål har valget mellem fritagne og afgiftspligtige transaktioner, skal således i egen interesse regelmæssigt træffe sin beslutning under hensyntagen til momsordningens objektive karakter (jf. i denne retning BLP-dommen, præmis 25 og 26). Princippet om afgiftsneutralitet indebærer ikke, at en afgiftspligtig, der har valget mellem to transaktioner, kan vælge den ene og gøre virkningerne af den anden gældende."

C-305/01, MGK-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH

Sagen drejede sig om en factoringvirksomheds køb af fordringer med overtagelse af tabsrisikoen. Factoringvirksomheden skulle betale den pålydende værdi af de købte fordringer med fradrag af et factoringgebyr på 2 % og et hæftelsesgebyr på 1 % af de pålydende værdier af de overdragne fordringer. EU-Domstolen udtalte blandt andet:

"[...]

49. På den ene side leverer et factoringsselskab ubestrideligt en tjenesteydelse til sin kunde, der i det væsentlige består i at frigøre kunden fra inddrivelsen af fordringer og fra risikoen for misligholdelse af betalingen af fordringer, når det, som i en sådan sag, foretager ægte factoring ved opkøb af fordringer fra sin kunde uden regresret mod denne i tilfælde af misligholdelse. Kunden skal på den anden side som godtgørelse for den modtagne tjenesteydelse betale factoringsselskabet et vederlag, der svarer til forskellen mellem den pålydende værdi af de fordringer, den har overdraget til factoringsselskabet, og det beløb, factoringsselskabet betaler kunden for fordringerne. Det følger af de for Domstolen foreliggende sagsakter, at Factoring KG i hovedsagen i henhold til den kontrakt, der var indgået med M-GmbH, tilbageholdt et factoringgebyr på 2% og et hæftelsesgebyr på 1% af de pålydende værdier af de overtagne fordringer.

50. Betalingen af et sådant vederlag følger derfor ikke af den blotte tilstedeværelse af fordringer i factoringsselskabets formue, men udgør en faktisk godtgørelse for en økonomisk virksomhed udøvet af dette, nemlig de tjenesteydelser, som det har leveret kunden. Der er således en direkte forbindelse mellem factoringsselskabets virksomhed og den modværdi, det modtager som vederlag, således at det ikke kan hævdes, at en erhvervsdrivende, der foretager ægte factoring, ikke foretager leveringer mod vederlag til kunden og derfor ikke udøver økonomisk virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 2 og 4, men skal anses for blot at være en modtager af ydelser i form af kundens overdragelse af fordringer. Den omstændighed, at factoringsselskabet garanterer kunden betaling af fordringerne ved at påtage sig tabsrisikoen, må anses for udnyttelse af det pågældende gode med henblik på opnåelse af indtægter af en vis varig karakter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 4, stk. 2, da denne transaktion foretages mod vederlag for en bestemt periode, således som det er tilfældet i hovedsagen.

[...]

80. Det andet præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares med, at økonomisk virksomhed bestående i, at en erhvervsdrivende opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og som modværdi fakturerer sine kunder et gebyr, udgør »inddrivelse af fordringer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3 in fine, og er derfor udelukket fra den fritagelse, der er indført ved denne bestemmelse.

[...]"

C-175/09, AXA

Sagen vedrørte ydelser som bestod i administration af betalingsordninger mellem tandlæger og deres patienter.

Følgende fremgår af præmis 34 og 35:

34. Det er, i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, uden betydning, at nævnte tjenesteydelse leveres på det tidspunkt, hvor den pågældende gæld forfalder. Ordlyden af sjette direktivs artikel 13, punkt B, litra d), nr. 3), in fine omfatter inddrivelse af enhver slags fordringer uden at begrænse dens anvendelsesområde til fordringer, der ikke er blevet betalt til forfaldstid. Factoring, hvis samtlige former er omfattet af begrebet »inddrivelse af fordringer« (jf. dommen i sagen MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, præmis 77), er desuden ikke begrænset til fordringer, som debitor har forsømt at betale. Factoring kan også have fordringer, der endnu ikke er forfaldne, og som vil blive betalt til forfaldstid, som genstand.

35. Henset til fortolkningen af undtagelsen til undtagelsen fra anvendelsen af moms i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 30 og 31, er det også uden betydning for den i hovedsagen omhandlede tjenesteydelses kvalifikation som »inddrivelse af fordringer«, at den ikke omfatter tvangsmæssige foranstaltninger med henblik på effektiv betaling af den pågældende gæld.

C-93/10, GFKL Financial Services

Sagen vedrørte transaktioner, hvor et selskab havde købt fordringer fra opsagte og forfaldne lånekontrakter til en underkurs, som svarede til den økonomiske værdi af disse fordringer. EU-Domstolen udtalte i præmis 25 og 26:

25. Forskellen mellem de overdragede fordringers pålydende værdi og købsprisen for disse fordringer udgør således ikke en modydelse for en sådan tjenesteydelse, men afspejler den faktiske økonomiske værdi af disse fordringer på tidspunktet for deres overdragelse, som kan henføres til fordringernes uerholdelige karakter og den forhøjede risiko for skyldnernes misligholdelse.

26. Under disse omstændigheder skal det første spørgsmål besvares med, at sjette direktivs artikel 2, nr. 1), og artikel 4 skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der for egen risiko køber uerholdelige fordringer til en pris, som er lavere end fordringernes pålydende værdi, ikke leverer tjenesteydelser mod vederlag som omhandlet i artikel 2, nr. 1), og ikke udøver økonomisk virksomhed, der er omfattet af direktivets anvendelsesområde, når differencen mellem fordringernes pålydende værdi og købsprisen afspejler de omhandlede fordringers faktiske økonomiske værdi på tidspunktet for deres overdragelse.

C-235/18, Vega

Sagen vedrørte en ordning, hvor et moderselskab, der stillede tankkort til rådighed for datterselskaber, som anvendte tankkortene til køb af brændstof til brug for biler, som transporteredes efter aftale med moderselskabet. Domstolen fandt, at der ikke var tale om levering af brændstof i forhold til moderselskabet, og at moderselskabet ligeledes ikke videresolgte brændstof til datterselskaberne. Ordningen skulle derimod kvalificeres som ydelse af lån, der er fritaget for moms i medfør af momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b).

C-801/19, Franck d.d.

En samarbejdspartner udstedte veksler til Franck. Franck belånte vekslerne hos et factoringselskab. Franck videregav låneprovenuet til samarbejdspartneren. Det var aftalt, at samarbejdspartneren skulle indfri vekslerne ved direkte tilbagebetaling til factoringselskabet. Franck garanterede for denne tilbagebetaling. Samarbejdspartneren godtgjorde omkostningerne ved belåningen til Franck og betalte derudover et gebyr.

De kroatiske myndigheder nægtede momsfritagelse med henvisning til, at Franck leverede momspligtige ydelser i form af formidling og inddrivelse af fordringer.

Domstolen udtalte blandt andet:

"42. Hvad angår hovedsagen skal det fastslås, at de af Konzum udstedte vekslers er »andre handelsdokumenter« som omhandlet i momsdirektivets artikel 135, stk. 1, litra d), for så vidt som de, således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, indeholder en pligt for Konzum, i dennes egenskab af udsteder, til at betale det fastsatte beløb til ihændehaveren ved vekslernes forfaldsdato.

43. Denne konklusion afkræftes ikke af den omstændighed, at det var i strid med denne pligt, at Konzum i låneaftalerne vedrørende de nævnte vekslers var udpeget som långiver og Franck som låntager.

44. Det skal nemlig bemærkes, at i modsætning til den formelle kvalificering af aftaleparterne er hensynet til den økonomiske og forretningsmæssige virkelighed et grundlæggende kriterium ved anvendelsen af det fælles momssystem (jf. i denne retning dom af 22.11.2018, MEO - Serviços de Comunicações e Multimédia, C-295/17, EU:C:2018:942, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).

[...]

50. Selv om den transaktion, hvorved en erhvervsdrivende opkøber fordringer mod vederlag og overtager tabsrisikoen, ganske vist udgør en inddrivelse af fordringer, som er udelukket fra den fritagelse, der er indført ved den nævnte bestemmelse (jf. i denne retning dom af 26.6.2003, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring, C-305/01, EU:C:2003:377, præmis 80), synes det imidlertid, under forbehold af den forelæggende rets efterprøvelse heraf, i det foreliggende tilfælde at forholde sig således, at Franck hverken har foretaget en sådan transaktion eller fungeret som formidler for factoringselskaberne i denne forbindelse. Det fremgår tværtimod af forelæggelsesafgørelsen, at det vederlag, som selskabet modtog, blev udbetalt af Konzum som modydelse for tilrådighedsstillelsen af midler. Desuden betalte Franck renter og omkostninger til disse factoringselskaber, som selskabet efterfølgende fik tilbagebetalt af Konzum.

[...]

53. Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal de forelagte spørgsmål besvares med, at momssystemdirektivets artikel 135, stk. 1, litra b) og d), skal fortolkes således, at den momsfrigtagelse, som disse bestemmelser fastsætter for henholdsvis ydelse af lån og transaktioner vedrørende andre handelsdokumenter, finder anvendelse på en transaktion bestående i, at en afgiftspligtig person mod vederlag stiller midler, der er modtaget fra et factoringselskab som følge af overdragelsen til dette selskab af en veksel, der er blevet udstedt af en anden afgiftspligtig person, og idet den førstnævnte afgiftspligtige person garanterer, at dette factoringselskab får tilbagebetaling for den nævnte veksel ved dennes forfaldsdato, til rådighed for den sidstnævnte afgiftspligtige person."

SKM2020. 305. SR

Spørger er en bank, som i samarbejde med bilforhandlere ønsker at tilbyde finansiering af forbrugeres bilkøb mod sikkerhed. Der indgås mellem bilforhandleren og forbrugeren en kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold, som overdrages til banken mod betaling af en provision til bilforhandleren. En kreditkøbsaftale med ejendomsforbehold anses som en fordring i momslovens forstand.

Skatterådet bekræfter, at når fordringen overdrages fra bilforhandleren til banken mod betaling af en provision, er der tale om en transaktion vedrørende fordringer omfattet af momsfrigtagelsen i momslovens § 13, stk. 1, nr. 11, litra c). Bilforhandleren skal derfor ikke afregne moms af den modtagne provision.

Uddrag af Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 3.1.4.2.4 Finansiell virksomhed

[...]

Momsudvalgets retningslinje om non-performing loans (NPLs)

Momsudvalget har i en retningslinje (pkt. 1) næsten med enstemmighed erklæret, at når en person (overdrageren), der er långiver i forbindelse med et lån, hvor låntager har ophørt med at betale de skyldige ydelser ("a non-performing loan" (NPL)), overdrager dette NPL - uden at bibeholde forvaltningen af lånet - til en anden person (modtageren), der påtager sig risikoen for, at tilgodehavendet ikke bliver indfriet, og overdrageren til gengæld modtager en betaling under pålydende værdi, at udvalget er enig i, at en sådan overdragelse skal anses for en momspligtig levering efter momssystemdirektivets artikel 2, stk. 1, litra c).

I den forbindelse er momsudvalget næsten enstemmigt enig i, at transaktionen, der består i overdragelsen af det pågældende NPL skal kvalificeres som overdragelse af et immaterielt gode efter direktivets artikel 25, litra a).

Momsudvalget er endvidere næsten enstemmigt enig i, at en sådan levering er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), fordi det er en transaktion vedrørende fordringer.

I pkt. 2 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-domstolens faste praksis ikke udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris afspejler fordringens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet og derfor ikke udgør et vederlag til modtageren.

Momsudvalget anerkender næsten enstemmigt, at under sådanne omstændigheder skal overdrageren af NPL'et anses for at have foretaget en momspligtig levering, der er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), som fastslået i pkt. 1.

I pkt. 3 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at overdragelsen af et NPL til en pris under pålydende værdi efter EU-domstolens faste praksis udgør en momspligtig levering fra modtageren til overdrageren bestående i overtagelse af tabsrisikoen, når forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris ikke afspejler fordringens faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet, men udgør et vederlag til modtageren.

Momsudvalget er endvidere næsten enstemmigt enig i, at en sådan levering ikke kan fritages efter artikel 135, stk. 1, litra d), da det er inddrivelse af fordringer.

Momsudvalget anerkender næsten enstemmigt, at under sådanne omstændigheder skal overdrageren af NPL'et stadig anses for at have foretaget en momspligtig levering, der er fritaget efter artikel 135, stk. 1, litra d), som fastslået i pkt. 1.

Momsudvalget er i pkt. 4 næsten enstemmigt enig i, at spørgsmålet om, hvorvidt forskellen mellem den pålydende værdi for NPL'et og den faktiske pris afspejler lånets (fordringens) faktiske økonomiske værdi på overdragelsestidspunktet må afgøres efter en konkret vurdering i den enkelte sag.

I pkt. 5 bekræfter momsudvalget næsten enstemmigt, at ydelsen servicering af NPL'er foretaget af en anden person end den person, som har ydet lånet, bestående i forvaltning af lånet efter artikel 135, stk. 1, litra b), ikke kan fritages.

Momsudvalget er næsten enstemmigt enig i, at ydelsen servicering af NPL'er, der består i forvaltning af lånet og muligvis indebærer mange aktiviteter, hvis væsentligste formål er inddrivelse og opkrævning af fordringer, udgør en momspligtig levering af ydelser, der skal kvalificeres som inddrivelse af fordringer og derfor udelukkes fra fritagelsen indeholdt i artikel 135, stk. 1, litra d).

Skattestyrelsen deler udvalgets opfattelse.

Se retningslinje WP 938 fra Momsudvalget, der er vedtaget på baggrund af drøftelser på udvalgets 108. møde.

Uddrag af Den juridiske vejledning, afsnit D. A. 5.11.6.4 Fordringer og inddrivelse af fordringer :

"Indhold

Dette afsnit handler om transaktioner vedrørende fordringer og inddrivelse af fordringer.

Afsnittet indeholder:

- Eksempler på momsfritagne fordringer
- Inddrivelse af fordringer for tredjemand
- Factoring
- Oversigt over domme, kendelser, afgørelser, SKM-meddelelser mv.

Eksempler på momsfritagne fordringer

Transaktioner vedrørende fordringer er momsfritagne efter denne bestemmelse.

Disse kan eksempelvis være

- veksler
- overtagelse af købekontrakter fra handelsvirksomheder, f.eks. automobilforhandlere
- belåning af fakturaer i forbindelse med factoring.

[...]

Factoring

Belåning af fakturaer i forbindelse med factoring er momsfritaget, hvorimod administrationsdelen er momspligtig.

Transaktioner, der består i, at en factoringvirksomhed opkøber fordringer med overtagelse af tabsrisikoen og fakturerer sælgeren et gebyr for at frigøre sælgeren fra inddrivelsen af fordringerne må anses for momspligtig. Dette skyldes, at sådanne transaktioner må anses for "inddrivelse af fordringer". Se EF-domstolens dom i sag C-305/01, MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH."